

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 200/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť súdneho exekútora JUDr. R. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. B. F., B., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s porušením ustanovenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením ustanovenia čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Ružomberok v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 13/2011 a jeho uznesením z 25. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť súdneho exekútora JUDr. R. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2011 doručená sťažnosť súdneho exekútora JUDr. R. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením ustanovenia čl. 12 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením ustanovenia čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 13/2011 a jeho uznesením z 25. októbra 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 13/2011 bol sťažovateľ 25. februára 2011 poverený okresným súdom, aby na základe exekučného titulu ako súdny exekútor vymohol peňažnú pohľadávku od V. M. (ďalej len „povinný“) v prospech spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „oprávnený“), pričom na základe námietky povinného z 19. apríla 2011, ktorou namietal zaujatosť osoby sťažovateľa ako súdneho exekútora z dôvodu, že tento bol v minulosti zamestnancom oprávneného, o čom sa mal povinný dozvedieť 18. apríla 2011, okresný súd najprv uznesením č. k. 7 Er 13/2011-42 z 21. júna 2011 vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol, že sťažovateľ z vykonávania exekúcie nie je vylúčený. Na základe odvolania povinného, ktorý sa argumentačne odvolal aj na rozhodnutie ústavného súdu č. k. III. ÚS 322/2010-37 z 13. apríla 2011, však napokon okresný súd napádaným uznesením č. k. 7 Er 13/2011-60 z 25. októbra 2011 sťažovateľa ako súdneho exekútora z vykonávania predmetnej exekúcie vylúčil.

Sťažovateľ ním namietané porušenie označených práv odôvodnil najmä takto:

«... Napadnuté uznesenie Okresného súdu Ružomberok veľmi významnou mierou ovplyvnilo faktické a právne postavenie sťažovateľa a to najmä v spojitosti s výkonom exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 214/11.

... Je tomu tak preto, že všeobecný súd:

a) bez toho aby upovedomil sťažovateľa o Náleze ústavného súdu zo dňa 13. 04. 2011, sp. zn.: III ÚS 322/2010-37;

b) bez toho aby vykonal akékoľvek dokazovanie v otázke subjektívnej alebo objektívnej zaujatosti sťažovateľa vo veci alebo v pomere k účastníkom exekučného konania;

c) bez toho aby existovali akékoľvek racionálne pochybnosti o legálnom a legitímnom postupe sťažovateľa v exekúcii;

d) bez toho aby existovali oprávnené obavy povinného o legálny priebeh exekúcie;

e) bez toho aby umožnil sťažovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k otázke zaujatosti a to aj na podklade konkrétnych dôkazov a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn.: III ÚS 322/2010;

rozhodol s konečnou platnosťou (podľa ust. § 30 ods. 10 Exekučného poriadku proti rozhodnutiu všeobecného súdu o námietke zaujatosti exekútora nemožno podať opravný prostriedok) o právnom postavení sťažovateľa...

Sťažovateľ tvrdí, že postupom Okresného súdu... ako aj napadnutým uznesením tohto súdu, došlo... k porušeniu zásady „rovnosti zbraní“, zásady kontradiktórnosti súdneho konania, práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a práva na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy...

Okresný súd Ružomberok neaplikoval na zistený skutkový stav relevantnú právnu normu, ktorou bolo ust. § 30 Exekučného poriadku, osobitne jeho odseky 5 a 6 a bez existencie racionálnych obáv o legálny a legitímny priebeh exekúcie, bez posúdenia splnenia formálnych a materiálnych podmienok námietky zaujatosti a bez uskutočnenia testu objektívnej a subjektívnej stránky zaujatosti sťažovateľa ako súdneho exekútora, uspokojujúc sa len s polemickým názorom ústavného súdu, ktorý bol vyjadrený v Náleze zo dňa 13. 04. 2011, sp. zn.: III ÚS 322/2010-37, s konečnou platnosťou rozhodol. Okresný súd Ružomberok vydal rozhodnutie bez aplikácie relevantnej právnej normy a bez vykonania dokazovania, čím porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu.

... Sťažovateľ namieta, že nemal možnosť reagovať na akékoľvek tvrdenia a dôkazy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie súdu o jeho právnom postavení. Sťažovateľ nemal možnosť ovplyvniť prípravu obsahu rozhodnutia všeobecného súdu, pritom však dané rozhodnutie výrazným spôsobom ovplyvnilo jeho právne postavenie. Postup, ktorý zvolil

všeobecný súd, navyše dával povinnému dodatočnú príležitosť, aby bez existencie akýchkoľvek obáv z reakcie sťažovateľa, došlo k mareniu exekúcie a to aj vylúčením sťažovateľa z jej výkonu. ...

Právny názor ústavného súdu na ktorom výhradne založil všeobecný súd svoj výrok o vylúčení sťažovateľa z výkonu exekúcie nie je z právneho hľadiska udržateľný a nemôže byť výlučným podkladom pre rozhodnutie...

Na viaceré všeobecné súdy adresovali iné povinné osoby rovnako formulované námietky voči osobe sťažovateľa. V týchto prípadoch však všeobecné súdy vždy námietky zamietli a rozhodli tak, že nevyklúčili sťažovateľa z výkonu exekúcie. Sťažovateľ Súdu predkladá uznesenie Okresného súdu v Nových Zámkoch, sp. zn.: 9 Er 1292/2007, uznesenie Okresného súdu Martin, sp. zn.: 22 Er 55/2009, uznesenie Okresného súdu v Trebišove, sp. zn.: 15 Er 2014/2009, uznesenie Okresného súdu Nitra, sp. zn.: 7 Er 440/2009, uznesenie Okresného súdu Bratislava V, sp. zn.: 37 Er 6813/2008, uznesenie Okresného súdu Ružomberok, sp. zn.: 7 Er 13/2011, uznesenie Okresného súdu Martin, sp. zn.: 22 Er 29/2009, uznesenie Okresného súdu Ružomberok, sp. zn.: 4 Er 241/2009, uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn.: 8 Er 1232/2009...

Ak je vytvorená stabilizovaná rozhodovacia prax súdov, musia ostatné súdy v rámci zachovania právnej istoty takúto prax rešpektovať. Platí, že o rovnakých otázkach má byť v zásade rozhodované rovnako. Ak dôjde k odklonu od stabilizovanej rozhodovacej praxe, musí súd, ktorého rozhodnutie je predmetným odklonom, dôsledne a dostatočne svoje rozhodnutie odôvodniť. V prípade napadnutého rozhodnutia ústavného súdu takéto odôvodnenie absolútne absentuje.

... V danom prípade sťažovateľ mal majetok v podobe majetkovej hodnoty, ktorej obsah bol tvorený odmenou súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti... Napadnuté rozhodnutie tohto súdu v praxi objektívne vyvolalo také účinky, že sťažovateľ bol zbavený vlastníctva značnej majetkovej hodnoty a taktiež došlo k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že ak bude postupovať podľa záväzných právnych noriem a usmernení exekučného súdu, realizácia úkonov pri výkone exekučnej činnosti bude generovať jeho finančnú odmenu.

... Je potrebné dodať, že sťažovateľ bol zamestnancom obchodnej spoločnosti P., s. r. o. len krátke obdobie a to po dobu 10 mesiacov, vrátane štvortýždňovej dovolenky a

dvojmesačnej práceneschopnosti. Sťažovateľ - obchodnej spoločnosti P., s. r. o. - pôsobil v pracovnoprávnej pozícii radového zamestnanca, ktorého pracovné zaradenie nijako nesúviselo s priebehom exekúcií. ...»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

«1) Základné právo JUDr. R. K... na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Ružomberok v konaní vedenom pod sp. zn.: 7 Er 13/2011 bolo porušené.

2) Základné právo JUDr. R. K... na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Ružomberok v konaní vedenom pod sp. zn.: 7 Er 13/2011 bolo porušené.

3) Základné právo JUDr. R. K... na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Ružomberok zo dňa 25. 10. 2011 sp. zn.: 7 Er 13/2011 bolo porušené.

4) Základné právo JUDr. R. K... na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Ružomberok zo dňa 25. 10. 2011 sp. zn.: 7 Er 13/2011 bolo porušené.

5) Základné právo JUDr. R. K... vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Ružomberok zo dňa 25. 10. 2011 sp. zn.: 7 Er 13/2011 bolo porušené.

6) Základné právo JUDr. R. K... na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č.1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Ružomberok zo dňa 25. 10. 2011 sp. zn.: 7 Er 13/2011 bolo porušené.

7) Okresný súd Ružomberok postupom v konaní vedenom pod sp. zn.: 7 Er 13/2011 porušil všeobecný zákaz diskriminácie ustanovený čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a týmto postupom diskriminoval JUDr. R. K...

8) Okresný súd Ružomberok uznesením zo dňa 25. 10. 2011 sp. zn.: 7 Er 13/2011 porušil všeobecný zákaz diskriminácie ustanovený čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a týmto rozhodnutím diskriminoval JUDr. R. K...

9) Okresný súd Ružomberok postupom v konaní vedenom pod sp. zn.: 7 Er 13/2011 porušil zákaz diskriminácie ustanovený čl. 14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a týmto postupom diskriminoval JUDr. R. K...

10) Okresný súd Ružomberok uznesením zo dňa 25. 10. 2011 sp. zn.: 7 Er 13/2011 porušil zákaz diskriminácie ustanovený čl. 14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a týmto rozhodnutím diskriminoval JUDr. R. K...

11) Uznesenie Okresného súdu Ružomberok zo dňa 25. 10. 2011 sp. zn.: 7 Er 13/2011 sa zrušuje a vec sa tomuto súdu vracia na ďalšie konanie.

12) JUDr. R. K... priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1.000,- EUR, ktoré sú jej (správne má byť „mu“, pozn.) Okresný súd Ružomberok povinní zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

13) Okresný súd Ružomberok je povinní uhradiť JUDr. R. K... trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, na účet jej (správne má byť „jeho“, pozn.) právneho zástupcu... a to do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení ním označených práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 13/2011 a jeho uznesením z 25. októbra 2011, k porušeniu ktorých malo dôjsť tým, že okresný súd o námietke zaujatosti vznesenej proti jeho osobe povinným rozhodol bez vykonania akéhokoľvek dokazovania a tiež bez toho, aby sťažovateľovi umožnil vyjadriť sa k predmetnej námietke, čím malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania, a tak podľa sťažovateľa okresný súd rozhodol iba odvolaním sa, resp. „... *uspokojujúc sa len s polemickým názorom ústavného súdu, ktorý bol vyjadrený v Náleze zo dňa 13. 04. 2011, sp. zn.: III ÚS 322/2010-37...*“, takže v konečnom dôsledku okresný súd podľa sťažovateľa napadnuté rozhodnutie založil na nesprávnom skutkovom zistení, pričom vec aj nesprávne právne posúdil, resp. neposúdil ju podľa relevantnej právnej normy, keď ho z vykonávania exekúcie vylúčil. Sťažovateľ svoju argumentáciu podporil aj tvrdením, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí neprihliadol na stabilizovanú rozhodovaciu prax všeobecných súdov (pozri sťažovateľom označené rozhodnutia) vo veci námietok zaujatosti vznesených povinnými proti jeho osobe v iných exekučných konaniach, v rámci ktorej ako súdny exekútor pre svoj bývalý pracovný pomer u oprávneného nebol z vykonávania exekúcie vylúčený a okresný súd svoj odklon od tejto rozhodovacej praxe podľa sťažovateľa nijako neodôvodnil.

1. K namietanému rozhodnutiu okresného súdu v kontexte práva na spravodlivý proces

Ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne

závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

Okresný súd napadnuté rozhodnutie odôvodnil okrem iného takto:

„... Podľa § 30 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok), exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, ktorá je predmetom exekúcie, k účastníkom exekučného konania alebo k ich zástupcom, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Podľa § 30 ods. 11 Exekučného poriadku, ak súd vylúči exekútora z vykonávania exekúcie, v exekúcii pokračuje ten exekútor, ktorého navrhne oprávnený a ktorého vykonaním tejto exekúcie poverí súd.

Preskúmaním spisového materiálu mal súd za preukázané, že námietka zaujatosti súdneho exekútora bola podaná dôvodne. Súdny exekútor v zmysle § 3 Exekučného poriadku vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle, pričom je viazaný len ústavou, medzinárodnými zmluvami podľa čl. 7 ods. 2 a 5 Ústavy SR, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi a rozhodnutím súdu vydanom v exekučnom konaní. Súdny exekútor musí byť teda nestranný a súčasne sa musí javiť nestranným aj pre externé prostredie, v ktorom pôsobí pri nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí. Jedným z dôvodov, pre ktorý môže byť súdny exekútor vylúčený z vykonávania exekúcie je jeho pomer k účastníkom konania alebo ich zástupcom a to buď priateľsky alebo opačný, ktorý má základ v okolnostiach, ktoré nastali mimo exekučného konania, a ktorý môže ovplyvniť subjektívne nazeranie exekútora a v nadväznosti na to aj jeho nestrannosť. Skutočnosť, že v uvedenom exekučnom konaní bol poverený jeho vedením súdny exekútor, ktorý je zároveň bývalým zamestnancom oprávneného, podľa názoru súdu vzbudzuje pochybnosti o jeho

nezaujatosti a je dôvodom k jeho vylúčeniu z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku. Na základe uvedených skutočností a s poukazom na nález Ústavného súdu spis. zn. III. ÚS 322/2010-37 zo dňa 13. 04. 2011, súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto uznesenia a súdneho exekútora JUDr. R. K. vylúčil z vykonávania exekúcie vedenej pod spis. zn. EX 214/11.“

Podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, ktorá je predmetom exekúcie, k účastníkom exekučného konania alebo k ich zástupcom, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Ak okresný súd s poukazom na citované ustanovenie Exekučného poriadku považoval niekdajší pracovný pomer medzi sťažovateľom a oprávneným za vzťah takej povahy a intenzity, ktorý by bol schopný nielen u účastníkov konania, ale aj objektívne vyvolať podozrenie, resp. objektívnu pochybnosť o jeho nezaujatosti, a z tohto dôvodu ho z vykonávania exekúcie vylúčil, nemožno tento záver považovať za odporujúci účelu a zmyslu tohto ustanovenia.

Inými slovami, ústavný súd podotýka, že vylúčenie súdneho exekútora z výkonu exekúcie nemusí byť založené na skutočne preukázanej zaujatosti, ale prichádza do úvahy už aj vtedy, ak je možné mať dôvodné pochybnosti o jeho nezaujatosti. Tak ako na jednej strane síce otázka zaujatosti nemôže vychádzať iba zo subjektívnych nepodložených pochybností osôb zúčastnených na konaní (účastníkov konania), ale musí vychádzať z právneho rozboru objektívnych skutočností, ktoré sú podkladom týchto pochybností, na strane druhej otázka zaujatosti vzhľadom na jej objektívnu aj subjektívnu stránku nemôže byť nikdy zodpovedaná, resp. preukázaná naisto, resp. bez výhrad.

Keďže súčasťou základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, do rámca ktorého exekučné konanie nepochybne patrí, je aj záruka nezávislosti a nestrannosti súdneho exekútora pri jeho postupe, sťažovateľ (súdny exekútor) v záujme zachovania tejto záruky je v prípade preukázania objektívnych pochybností o jeho

nezaujatosti vznesených či už zo strany oprávneného alebo povinného vylúčenie svojej osoby z exekúcie povinný strpieť.

Rozhodnutie okresného súdu o vylúčení sťažovateľa z exekúcie sa javí ako správne aj v kontexte s ustanovením § 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého je činnosť exekútora nezlučiteľná s pracovným pomerom alebo s obdobným pracovným vzťahom, podnikaním a pod., tobož ak sa v takomto pomere hoci aj v minulosti súdny exekútor nachádzal v interakcii s účastníkom exekučného konania.

Podľa názoru ústavného súdu závery okresného súdu o vylúčení sťažovateľa z exekúcie v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Z namietaného uznesenia totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd svoje skutkové a právne závery v dostatočnom rozsahu ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a z jeho rozhodnutia vyplýva, že do odôvodnenia svojho uznesenia uviedol postup, akým dospel k záverom, pre ktoré sťažovateľa z exekúcie vylúčil.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil iba odvolaním sa na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 322/2010-37 z 13. apríla 2011 týkajúceho sa vylúčenia sťažovateľa v inej u neho ako súdneho exekútora pôvodne vedenej exekučnej veci, a to napriek tomu, že tento nález pre jeho rozhodnutie v danej exekučnej veci nebol nijako právne záväzný, ústavný súd podotýka, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu z hľadiska požiadaviek základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie na jeho riadne odôvodnenie, plne obstoja, a to aj bez podporného poukazu na označený nález ústavného súdu.

Vzhľadom na to, že označený nález ústavného súdu nebol pre rozhodnutie okresného súdu o vylúčení sťažovateľa z exekúcie právne záväznou, a tým podstatnou právnou

skutočnosťou, tak ani okolnosť, že sťažovateľ sa k tomuto nálezu nemal možnosť vyjadriť, nezakladá porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, zaručeného ústavou ako ani práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného dohovorom vrátane základného práva na rovnosť v konaní, ktoré je inak ich súčasťou.

Napokon v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa, že k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie došlo aj tým, že okresný súd sa v sťažnosťou napádanom uznesení odchýlil od stabilizovanej súdnej praxe, pokiaľ ide o aplikáciu § 30 ods. 1 Exekučného poriadku pri rozhodovaní o jeho vylúčení z exekúcie v iných veciach vedených u sťažovateľa ako súdneho exekútora (pozri sťažovateľom označené rozhodnutia), ústavný súd v prvom rade podotýka, že predmetom konania pred ústavným súdom bolo rozhodnutie okresného súdu č. k. 7 Er 13/2011-60 z 25. októbra 2011, ktoré, resp. závery ktorého (pozri už uvedené) ústavný súd z hľadiska dodržania zásad ústavnosti aj preskúmal. Skutočnosť, že okresný súd, resp. iné okresné súdy, pri rozhodovaní o námietkach zaujatosti odôvodnených niekdajším pracovným pomerom medzi sťažovateľom a oprávneným v iných ako ústavným súdom preskúmaných veciach zaujali odlišné právne stanovisko, a teda sťažovateľa na ich základe z exekúcie nevylúčili, pričom tieto iné rozhodnutia neboli predmetom prieskumu ústavného súdu, ešte nemá za následok automatický predpoklad o ústavnosti záverov vyslovených v týchto iných veciach, takže takéto rozhodnutia v iných exekučných veciach nie sú pre okresný súd ako ani pre ústavný súd právne záväzné.

Okrem toho ústavný súd podotýka, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05).

Z ústavnej kompetencie súdov interpretovať a aplikovať zákony vyplýva aj ich oprávnenie dopĺňať a rozvíjať existujúcu judikatúru týkajúcu sa relevantných právnych otázok v prerokovaných veciach. Prípadný odklon súdu od existujúcej skoršej judikatúry – súdnej praxe v konkrétnom prípade by mohol predstavovať zásah do základných práv a slobôd účastníka konania len za predpokladu, že by bol dôsledkom arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia v prerokovávanej veci. Nemožno však namietat' proti tomu, aby judikatúra súdov v konkrétnych prípadoch upresňovala a dopĺňala objasňovanie obsahu a zmyslu zákona vrátane prispôsobovania aplikačnej praxe novým okolnostiam za podmienky, že ich zohľadnenie možno rozumne zhrnúť pod zákonné znaky právnej normy aplikovanej na konkrétny prípad (III. ÚS 346/05, III. ÚS 284/05, IV. ÚS 267/05).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Uvedené závery boli podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému postupu okresného súdu v kontexte práva na spravodlivý proces

V súvislosti s postupom okresného súdu v napádanom konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 13/2011 pred vydaním napadnutého uznesenia z 25. októbra 2011 sťažovateľ namietal,

že okresný súd nevykonával žiadne dokazovanie na preukázanie skutočností uvádzaných v námietke zaujatosti uplatnenej voči nemu povinným z exekúcie a dokonca, že okresný súd mu neumožnil k tejto námietke zaujatosti sa ani vyjadriť, čím malo dôjsť k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje najmä na tú skutočnosť, že námietka zaujatosti bola povinným vznesená u samotného sťažovateľa, ktorý ju následne ako súdny exekútor predložil 29. apríla 2009 na rozhodnutie okresnému súdu. Sťažovateľ sa teda s námietkou zaujatosti vznesenou povinným, resp. s tvrdeniami, ktorými povinný námietku odôvodňoval, mal možnosť oboznámiť a pred rozhodnutím okresného súdu sa k nim aj vyjadriť, čo podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ aj urobil (pozri podanie sťažovateľa adresované okresnému súdu o postúpení námietky zaujatosti z 29. apríla 2011).

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že pred rozhodnutím o námietke zaujatosti okresný súd nevykonával žiadne ďalšie dokazovanie, najmä čo sa týka zákonnosti jeho dovtedajšieho úradného postupu ako súdneho exekútora, ústavný súd podotýka, že keďže v zmysle citovaného § 30 ods. 1 Exekučného poriadku dôvodom na vylúčenie pre zaujatosť nemôžu byť okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe súdneho exekútora v exekučnom konaní, nebolo potrebné vykonávať dokazovanie v uvedenom smere, resp. vykonávanie takéhoto dokazovania bolo bez právneho významu.

Napokon, keďže sťažovateľ nespochybňoval včasnosť povinným vznesenej námietky zaujatosti v zmysle § 30 ods. 5 Exekučného poriadku, nebol dôvod ani na to, aby okresný súd vykonával dokazovanie, pokiaľ ide o čas, kedy sa povinný o dôvodoch vylúčenia mohol dozvedieť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K rozhodnutiu okresného súdu v kontexte práva pokojne vlastníť

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že dôsledkom napadnutého rozhodnutia o jeho vylúčení z exekúcie mu bol, resp. je odopretý nárok na budúcu očakávanú odmenu, ústavný súd predovšetkým poukazuje na ustanovenie § 196 Exekučného poriadku, podľa ktorého za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi okrem iného najmä odmena, ktorej výšku ustanovuje vykonávací predpis.

Ak bol však sťažovateľ v zmysle ustanovenia § 30 ods. 1 Exekučného poriadku v plnom súlade s ústavnými medzami výkladu zákonov z výkonu exekúcie vylúčený, v strate „nároku“ sťažovateľa na očakávanú odmenu za ešte nevykonanú exekučnú činnosť, o možnosť vykonania ktorej dôsledkom napadnutého rozhodnutia prišiel, nemožno nijako vzhladať porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie.

Sťažovateľ, ktorý exekučnú činnosť vykonáva zároveň aj ako svoje slobodné povolanie, je v záujme naplnenia základného práva účastníkov na vykonanie exekúcie nestranným a nezávislým súdnym exekútorom – vykonávateľom verejnej moci, je povinný pre svoje vylúčenie z exekúcie súčasne strpieť aj stratu príjmu v podobe očakávanej možnej budúcej odmeny.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

4. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru

Keďže sťažovateľ namietal porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru v spojení s čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, ktorých poručenie ústavný súd nezistil (pozri už uvedené), nemohlo v nadväznosti na nich dôjsť ani k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prorokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia okresného súdu, o priznaní finančného zadosťučinenia, ako aj o priznaní trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2012